

§ 2 og § 3 skal indsendes til indenrigsministeren senest den 1. april 1969. Sammenlægning af eller grænseregulering mellem kommuner med henblik på tilvejebringelse af større og mere bærekraftige kommuner efter reglerne i § 4 skal derimod i overensstemmelse med forslaget ske efter et frivillighedsprincip efter reglerne i landkommunalloven, jfr. § 10 (forslagets § 9). Kommunalreformkommissionens beføjelser er her indskrænket til at „virke for gennemførelse af de i stk. 1 nævnte ændringer, herunder yde bistand i fornødent omfang til kommunalbestyrelserne under deres forhandlinger.“ (§ 10, stk. 2).

Under behandlingen i folketinget blev der vedtaget ændringer, hvorefter der blev givet en særregel for Århus, Odense og Ålborg byområder (§ 9). Kommunalreformkommissionen skal herefter særlig undersøge spørgsmålene ved disse bysamfund, og såfremt der ikke lokalt kan opnås enighed om en revision, skal denne gennemføres ved særlige love. Der blev endvidere vedtaget ændringer, hvorefter uenighed mellem kommunalreformkommissionen og indenrigsministeren om den kommunale inddeling skal løses ved særlig lov. Det blev også vedtaget at ændre kommunalreformkommissionens sammensætning således, at hvert af de i finansudvalget repræsenterede partier skal udpege et medlem.

Lovforslaget, der blev behandlet sammen med *forslag til lov om kommunernes styrelse* (se nedenfor side 498), fik ved *1. behandling* en stort set velvillig modtagelse.

Ove Hansen (S) mente ikke, at det forslag, man havde talt om fra bymæssige kommuners side om et særligt fællesskab forstadskommuner og købstadkommuner imellem, var særlig praktisk. Der ville straks opstå problemer vedrørende byrdefordelingen. Han fandt, at interessen for frivillige sammenslutninger sognekommunerne imellem var stor, men det var nok ikke tilstrækkeligt.

Alfred Bøgh (V) fremhævede, at hans parti stadig var imod, „at velledede, store kommuner imod borgernes ønske skal indgå i centralkommunen“. Det var derfor afgørende at se på kommissionens sammensætning. I de tilfælde, hvor man ikke kunne finde en løsning ved forhandling, mente han, at det måtte være folketinget, der fik det afgørende ord.

Poul Sørensen (KF) fandt, at det centrale var „de beføjelser, som lovforslaget, om det gennemføres, giver ministeren og kommunalreformkommissionen.“ Han fandt, at der var store betænkelig-